

for hr. Villy Søvndals forsøg på at forvrænge alt det, jeg står og siger her.

Der har på nogle punkter været en stigende polarisering i vores samfund. Ikke at det har ret meget at gøre med kontanternes fordeling – jeg hører ikke til dem, der tror, at man kan løse ret mange polariseringsproblemer i den type samfund, vi har, med de udligningsordninger, vi har, ved at omfordele ret mange flere kontante forbrugsmuligheder. Det tror jeg egentlig ikke.

Men det er helt åbenbart, og det burde vel også være hr. Villy Søvndal bekendt, at det er noget, der har optaget regeringen, og som regeringen har lagt megen indsats i. Det er helt åbenbart, at storbyproblemerne, ghettoproblemerne i storbyerne, det, som har været genstand for regeringens Byudvalgs arbejde, er nogle af de værste polariseringsproblemer, der er i vores samfund. Det skal vi forholde os til. Men det er ikke noget, man forholder sig til ved at kigge på Ginikoefficienter eller ved at kigge på generelle flytninger af skatteprocenter eller marginale ændringer i understøttelsessatser. Det er noget, man forholder sig til ved en samlet indsats i forhold til at løfte de boligområder, ved netop også den del af indsatsen, som jeg nævnte i forbindelse med kommentaren til det, hr. Frank Aaen sagde.

Men det, vi afviser, vil jeg sige til hr. Villy Søvndal, er jo ikke, at der er den slags problemer. Det, vi siger, er, at de faktisk er rimelig velbeskrevet. Det, vi siger, er, at regeringen faktisk har prøvet at adressere dem og gøre noget ved dem.

Vi vil meget gerne i fællesskab med hr. Villy Søvndal og alle andre gode kræfter også gøre mere på præcis sådanne punkter. Men der er lavet mange analyser, også af de onde sociale cirkler, isolation og afmagt, og det er ikke udtryk for mangel på interesse for disse dybt, dybt farlige tendenser, der har været i vores samfund, og som på nogle punkter har vokset sig stærkere, at vi ikke ikke mener, vi behøver flere analyser. Jeg kan f.eks. nævne, at i Budgetredegerelse 1995 er der på grundlag af Socialforskningsinstituttets undersøgelse af de ledige – sammensætningen af gruppen af ledige og længden af deres ledighedsperiode – også en meget grundig analyse af nogle af de sammenhænge, der kan føre til onde cirkler.

Så skal jeg selvfølgelig kommentere yderligere to ting.

Pensionerne – har de ført til større ulighed? Det var et af flere eksempler på, at hr. Villy

Søvndal forsøgte at forvrænge det, jeg sagde indledningsvis. Jeg sagde jo – og det vidste man også, da man sidst havde en lavindkomstkommission – at så længe man har et pensionsystem, som er bygget på, at i den ene ende er der en meget stor del af befolkningen, der har en folkepension, der er skattefinansieret, og så er der i den anden ende en forholdsvis lille del af befolkningen, der overudnytter de skattebegunstigede pensions- og opsparingsordninger, så fører det til en større ulighed.

Det, jeg sagde, var bare en konstatering af, at det, der er sket, siden sidste lavindkomstkommission skrev sit arbejde, det, der specielt er sket de sidste 10 år, er, at den store, brede gruppe af LO-medlemmer er kommet ind i arbejdsmarkedspensionsordninger, og lige præcis det nye udviklingsstræk er ikke et bidrag til større ulighed, men til mindre ulighed i pensionsforhold. Det var det, jeg sagde. Det tror jeg ikke man kan bestride. Men så skal hr. Villy Søvndal jo sådan set ikke lægge mig noget andet i munden end det, jeg siger.

Så har vi vores, havde jeg nær sagt, evindelige diskussion om skattereformen.

Jeg tror, Erik Rasmussen på Ugebrevet Mandag Morgen vil være utrolig glad for, at SF nu er begyndt at betragte ham som den højeste viden-skab her i landet. Det vil han sikkert være utrolig glad for. Jeg er nødt til at sige: Jeg betragter ikke Ugebrevet Mandag Morgen som udtryk for den højeste viden-skab her i landet. Det har et par gange forsøgt at lave analyser af skattereformen 1994-98 – med den væsentlige mangel, at det ikke har forholdt sig til fordelingsvirkningen af de 10 mia. kr., der indkommer i beskæring af fiduser, beskatning af hidtil skattefri gevinster og begrænsninger af fradrag.

Og det er klart, at hvis man holder den fjerdedel af finansieringen af nedsættelsen af marginalskatterne uden for regnestykket, så kan man godt få et forkert billede. Det er det, Mandag Morgen har gjort. Det har jeg påpeget adskillige gange.

Det er interessant, så meget den diskussion ligner den diskussion, SF også rejste ved 1987-skattereformens vedtagelse, og hvor vi nu har dokumentationsmaterialet for, at det heller ikke dengang var et rigtigt fordelingsbillede, man fik, når man undlod at inddrage virkningerne af at begrænse det, man kan kalde hullerne og misbruget i det gamle skattesystem, hvilket selvfølgelig i særlig grad rammer de mere velhavende grupper i befolkningen.